

Zorile

Un vestitor al prezenței lui Cristos

Revista Zorile

Aprilie 2026

Cuprins

ARTICOL PRINCIPAL	2
VIATA DIN MORȚI.....	2
STUDII BIBLICE	14
SPERANȚA ÎNVIERII	14
DAȚI CEZARULUI CE ESTE AL CEZARULUI ȘI LUI DUMNEZEU CE ESTE	
AL LUI DUMNEZEU	17
FII CA UN COPIL	20
ÎNVĂȚAȚI FAMILIA	22
VIAȚA CREȘTINĂ ȘI DOCTRINA	25
MANIFESTĂRI ALE UCENICIEI	25

Urmăriți în Biblie!

Viața din morți

„V-am transmis mai întâi ceea ce am primit și eu, și anume că Cristos a murit pentru păcatele noastre, conform Scripturilor; că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, conform Scripturilor.”
1 Corinteni 15:3,4

Biblia, de la început până la sfârșit, prezintă o doctrină care nu se găsește nicăieri altundeva: că o viață viitoare pentru cei morți va veni prin înviere. Toți scriitorii inspirați divin și-au exprimat încrederea într-un Mântuitor. Ei au declarat în continuare că „dimineața”, când Dumnezeu va chema omenirea din mormânt, aceasta va ieși, iar cei răi nu vor mai stăpâni pământul. Psalmistul ne spune: „Ca oile sunt așezați în mormânt; moartea se va hrăni cu ei; iar cei drepti vor stăpâni peste ei dimineața.” (Psalmul 49:14). „Dimineața” va aduce stăpânirea celor drepti, dar îi va elibera pe toți de puterea mormântului. Profeții au învățat, de asemenea, despre învierea morților, iar scriitorii Noului Testament și-au întemeiat toate speranțele privind viața viitoare și binecuvântarea pe aceasta. Apostolul Pavel a scris: „Dacă morții nu învie, nici Cristos nu a înviat. Și dacă Cristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică; voi sunteți încă în păcatele voastre. Atunci și cei care au adormit în Cristos au pierit.” 1 Corinteni 15:16-18

Învierea Domnului nostru

Pavel a vorbit despre puterea lui Dumnezeu în ceea ce privește învierea lui Isus din morți: „Care este mărimea ne a a puterii Lui față de noi, cei care credem, potrivit

cu lucrarea puterii Lui, pe care a arătat-o în Cristos, când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești.” (Efeseni 1:19,20). Isus Însuși le-a prezis ucenicilor Săi propria moarte și învierea ulterioară, spunând că „trebuie să mergă la Ierusalim, să sufere multe de la bătrâni, de la preoții cei mai de seamă și de la cărturari, să fie omorât și să învie a treia zi.” Matei 16:21

Învierea lui Isus Cristos a fost mai mult decât o trezire din somnul morții. A fost înălțarea Lui la cel mai înalt nivel de viață din întregul univers – cel divin. Poziția lui Isus după înviere a fost descrisă astfel: „Cu mult deasupra oricărei stăpâniri, puteri, tărie, domnie și oricărui nume care se numește, nu numai în lumea aceasta, ci și în cea viitoare. Și [Dumnezeu] a pus toate lucrurile sub picioarele Lui și L-a dat ca Cap peste toate lucrurile Bisericii, care este Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți.” „El este Capul Trupului, care este Biserica; El este Începutul, Primul născut din morți, ca să aibă întâietatea în toate.” Efeseni 1:21-23; Coloseni 1:18

Deși nu putem înțelege puterea implicată într-un act atât de măreț ca acesta, putem și trebuie să ne bucurăm de numeroasele asigurări din Biblie că aceeași putere care L-a înviat pe Isus din morți s-a angajat să ne ajute în orice moment de nevoie. Această putere a lui Dumnezeu ne este oferită proporțional cu credințioșia noastră în a ne da viața ca și colegi de sacrificiu alături de Isus. La această idee importantă se referă Pavel când spune: „Da, fără îndoială, și consider toate lucrurile ca pierdere pentru excelența cunoașterii lui Cristos Isus, Domnul meu: pentru care am suferit pierderea tuturor lucrurilor și le consider ca gunoi, ca să-L câștig pe Cristos.” (Filipeni

3:8). Apoi adaugă: „Ca să-L cunosc pe El [pe Isus], și puterea învierii Lui, și părășia suferințelor Lui, fiind făcut asemănător cu moartea Lui; ca, într-un fel, să ajung la învierea morților.” Filipeni 3:10,11

Puterea nemărginită a lui Dumnezeu ne dă tăria necesară pentru a ne da viața, dacă ne oferim zilnic ca jertfe vii pentru El (Romani 12:1). Domnul nu-Și folosește puterea pentru a-Și forța poporul să-l împlinească voia. Dacă aceștia dau dovadă de disponibilitate pentru sacrificiu, El le oferă ocazia și tăria necesară pentru a îndura încercările pe care le poate implica lucrarea de curățire prin care sunt acceptați de El. Apostolul Petru a exprimat ordinea corectă a gândurilor cu privire la această chestiune. El a scris: „Smeriți-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la vremea potrivită; aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El are grijă de voi.” 1 Petru 5:6,7

Discursul lui Pavel

Pavel ne oferă un discurs complet despre înviere în scrisoarea sa către frații din Corint, în 1 Corinteni 15:12-28. În primul rând, el dovedește că credința în înviere face parte din doctrina creștină, fără de care întreaga structură a credinței creștine ar fi fără valoare. (1 Corinteni 15:12-19). În al doilea rând, după ce a demonstrat doctrina, el arată că învierea Domnului nostru este garanția lui Dumnezeu pentru o înviere a întregii rase umane, pentru care a murit Cristos. (1 Corinteni 15:20). El continuă să demonstreze acest fapt și caracterul său rezonabil spunând: „Dacă prin om a venit moartea, prin om a venit și învierea morților.” (1 Corinteni 15:21). Prin omul Adam a venit moartea asupra întregii familii umane, așa că prin omul

Isus Cristos binecuvântarea învierii este pusă la dispoziția tuturor.

Este important de remarcat că, deși o înviere deplină spre desăvârșire este pusă la dispoziția întregii creații umane, nu rezultă că toți vor obține binecuvântarea vieții veșnice care va fi oferită sub administrația împărăției lui Cristos a adevărului și dreptății. Viața veșnică este doar pentru cei care trec cu succes o perioadă de testare și încercare pentru a-și dovedi vrednicia sub condițiile drepte ale împărăției. Toți cei care își pun credința și încrederea în Cristos și care dezvoltă un caracter al inimii asemănător cu al Lui vor fi „înviați”. Ei vor primi viața umană veșnică. Aceasta este ceea ce înseamnă cuvintele apostolului: „Așa cum în Adam toți mor, tot așa în Cristos toți vor fi înviați.” (1 Corinteni 15:22). Toți cei care trec cu succes testele de caracter și de ascultare față de legea divină după trezirea lor din moarte vor primi împlinirea acestei promisiuni.

Ceea ce excelează

După cum s-a menționat mai devreme, Pavel a scris că a considerat „totul ca o pierdere” pentru a cunoaște puterea învierii lui Isus. El avea, fără îndoială, în minte puterea Tatălui Ceresc, care este la dispoziția poporului Său pe măsură ce aceștia își dau viața în sacrificiu alături de Isus, precum și folosirea ulterioară a acelei puteri de către Dumnezeu în favoarea bisericii în „prima înviere”. Apocalipsa 20:6

Toate avantajele prezente ale sănătății, confortului, prestigiului sau bucuriei lumești nu vor fi nimic în comparație cu gloria spirituală. Ar trebui, așa cum a făcut Pavel, să considerăm totul de mică valoare atunci când ne gândim la ceea ce a fost promis tuturor

celor care au fost chemați la o astfel de onoare de înaltă c . Cu toate acestea, o astfel de onoare poate fi a noastră numai dacă avem părtășie în suferințele lui Cristos acum. Așa cum a spus apostolul: „Lucrurile care îmi erau câștig, le-am socotit pierdere pentru Cristos.” (Filipeni 3:7). Dacă vom fi credincioși, vom experimenta puterea lui Dumnezeu care ne va învia din morți la prima înviere și ne va înălța la dreapta Sa, împreună cu Cristos. (Apocalipsa 3:21). Astfel, moștenirea viitoare a bisericii credincioase va fi una de glorie, „gloria care întrece orice”. 2 Corinteni 3:10

Suferință ușoară

Scriind despre acest subiect, Pavel ne spune: „Suferința noastră ușoară, care nu durează decât o clipă, ne aduce o glorie veșnică, cu mult mai mare decât suferința; noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, iar cele care nu se văd sunt veșnice.” (2 Corinteni 4:17,18). Aici apostolul ne arată că numai cei care s-au dăruit pe deplin lui Dumnezeu vor înțelege și vor aprecia această chemare cerească în Cristos Isus. Vorbind despre ceea ce ne oferă Isus, Pavel a mai afirmat: „Pe care Dumnezeu L-a rânduit să fie jertfă de ispășire, prin credința în sângele Lui, pentru a arăta neprihănirea Lui, din cauza păcatelor trecute, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu; pentru a arăta, zic, în acest timp, neprihănirea Lui, ca să fie El neprihănit și să-l îndreptățească pe cel ce crede în Isus.” Romani 3:25,26

Apostolul Pavel ne arată că va exista o ordine care trebuie respectată în ceea ce privește învierea. După ce a spus că „toți” vor avea ocazia să fie „înviați”, el afirmă următoarele: „Dar fiecare în rândul său: Cristos, ca prima roadă.” (1 Corinteni 15:23). Clasa primelor

roade, membrii credincioși ai trupului simbolic al lui Cristos, vor fi primii în ordine și în rang. (1 Corinteni 12:12,27). Dacă sunt credincioși în a fi asociați cu Cristos prin sacrificiu în timpul vieții prezente, ei vor face parte din clasa „primelor roade”. „Nu știți că toți cei care am fost botezați în Isus Cristos am fost botezați în moartea Lui? De aceea, am fost îngropați împreună cu El prin botezul în moarte, pentru ca, după cum Cristos a fost înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să umblăm în o viață nouă. Căci, dacă am fost uniți cu El în asemănarea morții Lui, vom fi și în asemănarea învierii Lui.” Romani 6:3-5

Chemarea de a face parte din clasa primelor roade a început cu secole în urmă, când Domnul nostru Isus – Capul Bisericii – a înviat din morți. Într-adevăr, El a fost „primul” și cel mai înalt în rang dintre primele roade. De atunci, o „turmă mică” de credincioși a avut parte, prin credință, de jertfa Mântuitorului. Aceștia s-au sfințit, sau s-au dedicat, Domnului și au devenit moștenitori împreună cu Cristos. Despre aceștia, Pavel a scris: „Dacă suntem copii, atunci suntem și moștenitori; moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Cristos; dacă suferim cu El, ca să fim și noi glorificați împreună cu El.” „Dacă sunteți ai lui Cristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam și moștenitori conform promisiunii.” Romani 8:17; Galateni 3:29

Mângâiați de Dumnezeu

Cei care se străduiesc să facă parte din clasa primelor roade au fost motivați să urmeze această cale de către numeroasele promisiuni prețioase ale lui Dumnezeu. „Acum, dacă suntem morți împreună cu Cristos, credem că vom și trăi împreună cu El: știind că Cristos, fiind înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.” (Romani 6:8,9). Acesta este

un alt exemplu al puterii mărețe a Tatălui Ceresc. Această putere legată de învierea Domnului nostru Isus ne întărește împotriva oricărui atac e al Adversarului. Ea înlocuiește frica cu curaj și dă putere reînnoită celor oboșiți. În același timp, însă, puterea lui Dumnezeu nu ne izolează de încercările și experiențele noastre necesare, nici nu ne scutește de suferința pentru dreptate. (1 Petru 4:12-16). Mai degrabă, ne ajută să așteptăm pe Domnul și să răbdăm cu răbdare până la sfârșit. Matei 24:13

Aceasta este într-adevăr speranța binecuvântată și moștenirea tuturor poporului lui Dumnezeu care dorește să continue să umble pe urmele dragului nostru Domn Isus. Aceștia au fost pecetluiți de „Duhul Sfânt al promisiunii”, care, prin Cuvântul lui Dumnezeu și providența Sa, mărturisește că sunt „primiți în Cel iubit”. (Efeseni 1:13,6). Să prețuim aceste promisiuni: „Toți cei care sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Căci voi n-ați primit un duh de robie, ca să vă fie frică din nou, ci ați primit un duh de înfiere, prin care strigăm: «Abba, Tată!»”. Duhul însuși mărturisește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” „Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și încă nu s-a arătat ce vom fi; dar știm că, când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.” Romani 8:14-16; 1 Ioan 3:2

Învierea din morți a primelor roade, capul și trupul clasei lui Cristos, nu este decât prima fază a împlinirii promisiunii unei vieți viitoare pentru omenire prin învierea morților. Promisiunea divină este că „va fi o înviere a morților, atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti”. (Faptele Apostolilor 24:15). Cristos va „dărâma orice stăpânire, orice autoritate și orice putere” pentru a învâța dreptatea, adevărul și iubirea

tuturor oamenilor. „Căci El trebuie să domnească până când va pune pe toți vrăjmașii sub picioarele Sale. Ultimul vrăjmaș care va fi nimicuit este moartea.” 1 Corinteni 15:24-26

O ridicare din nou – Recuperare

În Biblie, cuvântul „înviere” se găsește doar în Noul Testament. Este o traducere a cuvântului grecesc anastasis, care înseamnă „înviere”, „recuperare”, „ridicare”. Alte cuvinte grecești sunt folosite atunci când se face referire la trezirea temporară a celor care au fost treziți în mod miraculos din moarte, dar care au murit din nou ulterior. Acesta a fost cazul înviării lui Lazăr și al altora, unde nu este folosit nici cuvântul grecesc anastasis, nici echivalentul său în limba engleză „resurrection”. Vezi Ioan 12:1.

„Răscumpărarea pentru toți” oferită de Domnul nostru a asigurat tuturor șansa unei învieri complete [anastasis]. (1 Timotei 2:5,6). A defini învierea ca semnificând doar o trezire la o viață scurtă, pentru a muri din nou, ar însemna a limita puterea lui Dumnezeu, precum și planul Său pentru umanitate. Adevăratul sens al cuvântului conține ideea restaurării complete a tot ceea ce s-a pierdut. Omenirea a pierdut perfecțiunea umană și s-a aflat într-o spirală descendentă care a dus la decăderea morală, boală, suferință și, în cele din urmă, moarte. Domnul nostru Isus a murit pentru a recupera tot ceea ce s-a pierdut, iar promisiunea unei învieri este, prin urmare, promisiunea restaurării a ceea ce s-a pierdut și apoi a fost răscumpărat. Luca 19:10

Pentru a aprecia întreaga forță a cuvântului anastasis, care indică restaurarea sau învierea, trebuie să ne amintim cât de mult a decăzut omul. Restaurarea

deplină, care a fost asigurată pentru omenire de către Răscumpărătorul ei, va fi o recuperare deplină și completă a tot ceea ce s-a pierdut. Cu siguranță, viața a fost pierdută, dar odată cu ea a venit și toată degradarea care o însoțea – mentală, morală și fizică – culminând cu dizolvarea totală, adică moartea. Prin sacrificiul de bunăvoie și învierea ulterioară a Mântuitorului lumii, Domnul nostru Isus, o re-ă deplină, o înălțare la înălțimile mărețe ale perfecțiunii și la chipul și asemănarea lui Dumnezeu, va fi savurată de toți cei dispuși și ascultători din familia umană sub administrația dreaptă a clasei lui Cristos, cap și trup, în timpul împărăției mesianice.

Întoarcerea la perfecțiune

Împărăția de o mie de ani a lui Cristos va fi ziua învierii pentru întreaga omenire (Apocalipsa 20:4, 6). Cu toate acestea, omenirea nu va fi obligată să atingă acea măreață perfecțiune mentală și morală pusă la dispoziția tuturor în Cristos. Când morții se vor ridica din mormânt, vor trebui să coopereze și să participe la procesul propriu de înviere spre perfecțiune. În mormânt, nu a existat nicio ocazie de a face acest lucru. Așa cum ne spun Scripturile: „Orice îți cade în mână să faci, fă-o cu toată puterea ta; căci în mormânt, unde te duci, nu este nici muncă, nici plan, nici cunoaștere, nici înțelepciune” „Căci în moarte nu mai este amintire de tine; în mormânt, cine îți va mulțumi?” Eclesiastul 9:10; Psalmul 6:5

Citim în Ioan 5:28,29: „Vine o oră când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui [al lui Isus] și vor ieși: cei ce au făcut binele, spre învierea vieții, iar cei ce au făcut răul, spre învierea judecării.” Ce confirmare binecuvântată, că toți cei din mormintele lor vor fi treziți la învierea morților. Vor fi două categorii care vor fi

trezite, și în condiții diferite. Așa cum am arătat deja, cei pe deplin consacrați, care sunt credincioși până la moarte, vor ieși din moarte la o viață perfectă, cerească. Ei vor primi natura divină asupra căreia moartea nu va mai avea nici o putere sau control. Apocalipsa 2:10; 2 Petru 1:4

Restul omenirii va fi trezit pentru o judecată, sau o perioadă de încercare, în timpul căreia vor avea ocazia unei învieri depline și a recuperării din păcat și moarte. Ei trebuie să se conformeze instrucțiunilor acelei zile de judecată de o mie de ani. Vor avea cele mai bune condiții în care să învețe despre Tatăl Ceresc prin îndrumarea lui Cristos, capul și trupul. Profetul a scris: „Pustia și locul singuratic se vor bucura pentru ei; și deșertul se va veseli și va înflori ca trandafirul. ... Atunci ochii orbilor se vor deschide, iar urechile surzilor se vor deschide. ... Și acolo va fi o cale mare și un drum, care se va numi Calea sfințeniei; ... Și cei răscumpărați ai Domnului se vor întoarce și vor veni la Sion cu cântări și bucurie veșnică pe capetele lor; vor dobândi bucurie și veselie, iar întristarea și suspinul vor fugi.” Isaia 35:1,5,8,10

Acest minunat pasaj din Scriptură revelează modul în care pământul va fi adus la perfecțiunea pe care Dumnezeu a conceput-o pentru el. Pământul va deveni din nou un cămin vesel și un paradis frumos pentru omenire. Împărăția lui Mesia nu numai că va înălța umanitatea, ci va aduce și binecuvântările perfecțiunii pe pământ. Dumnezeu a prevăzut toate necesitățile planului Său și va face provizii ample pentru toate nevoile creației Sale umane. El a promis să elibereze omenirea de puterea lui Satan și de influența lui orbitoare. Apocalipsa 20:1-3

Binecuvântările împărăției lui Cristos vor deschide în cele din urmă ochii orbilor, atât fizic, cât și simbolic. Toată ignoranța, prejudecățile și superstițiile vor fi înlăturate. Toți vor ajunge la o cunoaștere exactă a Adevărului privind caracterul și atributele divine, și în special iubirea lui Dumnezeu. În consecință, adevărata cunoaștere a Domnului va umple întregul pământ „așa cum apele acoperă marea”. (Isaia 11:9). Nu numai trupurile oamenilor vor fi vindecate, ci și mințile și inimile lor vor fi eliberate în mod similar de robia păcatului. Acesta este scopul și marea lucrare a împărăției mesianice. Odată cu instaurarea împărăției, binecuvântările păcii, bucuriei și vieții vor începe să curgă asupra tuturor oamenilor. Ne bucurăm că Dumnezeu are un plan pentru întreaga lume, care include sfârșitul tuturor lucrurilor care au separat omenirea de iubirea Sa. „Nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, zicând: «Cunoașteți pe Domnul», căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare.” Evrei 8:11

Ioan, cel care a avut viziunea din Apocalipsa, a văzut aceste condiții și a spus: „Am văzut un cer nou și un pământ nou, căci primul cer și primul pământ au trecut, și marea nu mai era. Și eu, Ioan, am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, coborând din cer de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Și am auzit o voce puternică din cer, care zicea: «Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El va locui cu ei; ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. Și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor; și nu va mai fi moarte, nici durere, nici plâns, nici suferință: căci lucrurile dintâi au trecut. Și Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și mi-a zis: „Scrie, căci

aceste cuvinte sunt adevărate și credincioase.”
Apocalipsa 21:1-5

Omenirea va avea din nou stăpânire peste pământ și va putea trăi în pace și bucurie pentru totdeauna. Toți vor fi învățați pe deplin lecțiile bazate pe cuvintele lui Isus, care a spus: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. ... Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Marcu 12:30,31

Iubirea este harul principal pe care omenirea va trebui să-l învețe și să-l pună în practică. „Iubirea este împlinirea” legii lui Dumnezeu. (Romani 13:10). Toți cei care doresc să trăiască pentru totdeauna pe un pământ perfect vor trebui să ajungă la această iubire. Această trăsătură de caracter, pe care legea lui Dumnezeu o pune ca condiție pentru viață, este aceea a iubirii desăvârșite. În cele din urmă, această lege trebuie să guverneze toate creaturile inteligente ale lui Dumnezeu care vor obține viața veșnică. Când omul va fi complet restaurat după chipul lui Dumnezeu, fiecare persoană îl va iubi pe El, pe Fiul Său iubit și pe întreaga frăție a omenirii.

La moartea lui Lazăr, Isus a căutat să o mângâie pe sora lui îndurerată, Marta. „Isus i-a zis: «Fratele tău va învia.» Marta l-a răspuns: «Știi că va învia la învierea din ziua de apoi.» Isus i-a zis: «Eu sunt învierea și viața; cine crede în Mine, chiar dacă ar muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.»” (Ioan 11:23-26). Așteptăm cu nerăbdare momentul în care aceste cuvinte pline de sinceritate se vor împlini pe deplin în fiecare persoană de pe întreg pământul.

Speranța învierii

Versetul cheie: „Acum, Cristos a înviat din morți și a devenit prima roadă a celor care au adormit.”

1 Corinteni 15:20

Pasaje biblice selectate:

1 Corinteni 15:12-28

Dacă există prima roadă, trebuie să existe și „roade ulterioare”. Logica este evidentă. Raționamentul apostolului Pavel cu privire la înviere este puternic și constituie baza teologică solidă a credinței noastre creștine.

Cristos a înviat din morți – nu într-un sens alegoric. El a înviat literalmente din morți. El însuși a mărturisit: „Eu sunt Cel ce trăiește, și am fost mort, și iată, sunt viu în veci.” (Apocalipsa 1:18). Pentru că El trăiește, speranța noastră pentru viața de după moarte nu este efemeră, ci reală. La fel de sigur cum toată rasa noastră moare în Adam, la fel de sigur toți vor fi înviați în Cristos. „Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa, în Cristos, toți vor fi înviați.” 1 Corinteni 15:22

Mesajul lui Pavel către corinteni era în concordanță cu învățătura sa anterioară pe această temă. La Areopag, în Atena, el a ținut una dintre cele mai memorabile predici consemnate în Scriptură. În ceea ce privește învierea, Pavel a declarat că Dumnezeu „a rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit. El a dat tuturor o asigurare în acest sens, înviindu-L din morți. Și când au auzit despre învierea

morților, unii au râs, în timp ce alții au spus: „Te vom asculta din nou cu privire la această chestiune.” (Faptele Apostolilor 17:31,32). Învierea lui Isus oferă asigurarea că tuturor li se va da ocazia să aibă viața veșnică. Dumnezeu „L-a înviat din morți pe Isus, Domnul nostru, care a fost dat în mâinile morții pentru păcatele noastre și a fost înviat pentru îndreptățirea noastră.” (Romani 4:24,25). Învierea lui Isus din morți este temelia îndreptățirii noastre. Este temelia speranței noastre pentru viața de după moarte.

Curios, unii frați din biserica din Corint făceau o afirmație scandaloaasă. „Dacă se propovăduiește că Cristos a înviat din morți, cum pot unii dintre voi să spună că nu există înviere din morți?” (1 Corinteni 15:12). Cum se putea ca creștinii să nege doctrina învierii? Erau ei ignoranți? Noi credem că nu. Cei care negau învierea din Corint erau probabil saduchei foarte educați care se convertiseră la creștinism. Secta lor avea o concepție ciudată că nu există înviere!

Pavel a folosit acest fapt în avantajul său când s-a apărut împotriva persecuției din partea iudeilor. „Când Pavel a observat că o parte erau saduchei, iar cealaltă farisei, a strigat în sinedriu: «Bărbați și frați, eu sunt fariseu, fiu de fariseu; sunt judecat pentru speranța și învierea morților! Și după ce a spus aceasta, s-a stârnit o ceartă între farisei și saduchei; și adunarea s-a împărțit. Căci saduchei spun că nu există înviere – și nici înger, nici duh; dar fariseii mărturisesc amândouă.” Faptele Apostolilor 23:6-8

Cartea Faptele Apostolilor relatează că „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea, numărul ucenicilor se înmulțea foarte mult în Ierusalim, și mulți dintre preoții d [majoritatea fiind saduchei – vezi Faptele Apostolilor 5:17] se supuneau credinței.” (Faptele Apostolilor 6:7).

Argumentele puternice ale lui Pavel au fost esențiale în combaterea concepției greșite a saducheilor. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru o înțelegere mai clară a lucrării ispășitoare a lui Cristos și a speranței învierii.

Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu

Versetul cheie: „Iar Isus le-a răspuns și le-a zis:
**Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui
Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Și ei s-au
mirat de El.”**
Marcu 12:17

Pasaje biblice selectate:
Marcu 12:13-17

Și noi ne minunăm de înțelepciunea și învățăturile lui Isus. Versetul nostru cheie a devenit parte din limbajul popular în diverse țări creștine. La două milenii după ce Isus a rostit aceste cuvinte, ele încă răsună ca o mare adevăr.

În contextul versetului cheie, îi vedem pe farisei și pe irodiani, care se urau reciproc, unindu-și forțele pentru a-L prinde în capcană pe Domnul nostru. Cuvintele lor erau ipocrite. „Au trimis la El pe unii dintre farisei și pe unii dintre irodiani, ca să-L prindă în capcană prin vorbele Lui. Aceștia au venit și l-au zis: «Învățătorule, știm că ești sincer și că nu ții seama de părerea nimănui. Căci Tu nu Te lași influențat de aparențe, ci înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu. Este oare îngăduit să dăm impozit Cezarului, sau nu? Să-l dăm, sau să nu-l dăm?» (Marcu 12:13,14). Cuvintele lor erau ipocrite, fiind adânc înrădăcinate în inimile lor. Ei nu credeau nici măcar pentru o clipă că Isus „învăța cu adevărat calea lui Dumnezeu”. Percepându-le motivele răutăcioase, Isus a răspuns: „De ce Mă aprilie 2026

ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi banii de impozit. Atunci, I-au adus un dinar.” (Matei 22:18,19). Faptul că fariseii și irodienii I-au adus un dinar era o dovadă suplimentară a înșelăciunii lor.

Șechelul evreiesc era moneda de tribut pentru slujba din templu. Dinarul era o monedă romană. Impozitul roman se plătea în dinari. Detractorii lui Isus, având acea monedă în punga lor și oferind-o în locul șechelului, au arătat că ei înșiși credeau că era legal să plătească tributul lui Cezar. Pretențiile lor erau, așadar, false.

Luând moneda în mâini, Isus a arătat-o tuturor. El a întrebat: „A cui este chipul și inscripția aceasta?” Ei I-au răspuns: „A lui Cezar.” Isus le-a răspuns: „Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” Și ei s-au mirat de El. (Marcu 12:16,17). Evanghelia după Matei adaugă că apoi „L-au lăsat și au plecat” (Matei 22:22). Căzuseră în propria lor capcană; complotul lor a eșuat și este consemnat ca o lecție concretă pentru toate timpurile.

Ca creștini în lumea confuză de astăzi, ne confruntăm cu întrebări polarizante privind practicarea credinței noastre. Filozofii opuse încearcă să folosească Scriptura pentru a-și susține poziția. Când suntem trași în multe direcții diferite, Cristos și învățăturile Sale rămân ancora noastră. Să-L slujim mai întâi pe Dumnezeu, Creatorul nostru. Să urmăm învățăturile simple ale lui Isus privind iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele. Să-i iubim chiar și pe dușmanii noștri! Isus a spus: „Vă spun vouă, celor care ascultați: lubiți-vă dușmanii, faceți bine celor care vă urăsc, binecuvântați pe cei care vă blestemă și rugați-vă pentru cei care vă maltratează. Celui care vă

lovește pe o obraz, întoarceți-i și celălalt. Și celui care vă ia mantaua, nu-i refuzați nici tunica.” Luca 6:27-29

Regula de Aur strălucește cu lumina sa strălucitoare pe calea vieții noastre de zi cu zi. „Așa cum vreți ca oamenii să vă facă vouă, așa să le faceți și voi lor.” (Luca 6:31). Să-i dăm lui „Cezar” ceea ce i se cuvine prin lege și să-i dăm lui Dumnezeu tot ce avem.

Fii ca un copil

Versetul cheie: „Adevărat vă spun că oricine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copil mic, nu va intra în ea.”
Marcu 10:15

Pasaje biblice selectate:
Marcu 10:13-16

Pare cu totul neobișnuit ca ucenicii lui Isus să-i mustre pe cei care căutau binecuvântarea Domnului asupra copiilor mici. Poate că reacția lor a fost provocată de lungă zi de învățatură, de conflictul cu fariseii sau de discuția delicată despre divorț. Poate că au încercat să-i protejeze pe cei mici de expunerea la o temă atât de matură. Poate că erau preocupați de rolurile pe care urmau să le aibă în împărăție. Cine va sta la dreapta lui Isus și cine la stânga Lui? Nu era momentul să se lase distrași de copiii mici. Dimpotrivă, Isus era nemulțumit de direcția pe care o luau ucenicii Săi. Ei pierdeau din vedere un aspect esențial al împărăției și al ierarhiei sale.

Nemulțumit, Isus a poruncit: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este Împărăția lui Dumnezeu. Adevărat vă spun că oricine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nu va intra în ea. Și i-a luat în brațe, și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat.” (Marcu 10:14-16). Ce a vrut să spună Isus prin „a lor este Împărăția lui Dumnezeu”, care se întruchipează în copiii mici?

Aceștia erau destul de mici încât să poată fi luați în brațe de Isus. Isus a avut o experiență similară când

era destul de tânăr. „Iată, era în Ierusalim un om numit Simeon, om drept și evlavios, care aștepta Mângâierea lui Israel, și Duhul Sfânt era peste el. Și i se descoperise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea înainte de a-L vedea pe Cristosul Domnului. Așa că a venit, îndemnat de Duhul, în templu. Și când părinții au adus Pruncul Isus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, el L-a luat în brațe și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: «Doamne, acum îți lași robul să plece în pace, după cuvântul Tău; căci ochii mei au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea tuturor popoarelor, lumină pentru a aduce Apocalipsa neamurilor și slava poporului Tău, Israel.»” Luca 2:25-32

Acești micuți, care au fost binecuvântați de Isus, aveau inimile și gândurile curate. Lipsite de cinism, prejudecăți, rasism, naționalism, lăcomie, ură și alte defecte ale omului căzut, acestea întruchipau puritatea inimii, iubirea și încrederea care vor domni în Împărăția lui Dumnezeu.

Viziunea lui Isaia despre împărăția pașnică arată rolul activ al inimilor „ca ale copiilor”. „Lupul va locui împreună cu mielul, leopardul se va culca lângă ied, vițelul, puiul de leu și vitele îngrășate vor fi împreună; și un copil mic îi va păstori. Vaca și ursoaica vor paște; puii lor se vor culca împreună; și leul va mânca paie ca boul. Pruncul care suga va juca lângă vizuina cobrei, iar copilul înțărcat își va pune mâna în vizuina viperii. Nu vor face rău și nu vor distruge pe tot muntele Meu sfânt, căci pământul va fi plin de cunoașterea Domnului, așa cum apele acoperă măr” (Isaia 11:6-9). Fii „ca un copil mic”, căci așa este Împărăția lui Dumnezeu.

Învățați familia

Versete cheie: „Cuvintele acestea pe care ți le poruncesc astăzi să le ai în inima ta. Să le înveți cu sârguință pe copiii tăi și să vorbești despre ele când stai în casa ta, când mergi pe drum, când te culci și când te scoli.”
Deuteronom 6:6,7

Pasaje biblice selectate:
Deuteronom 6:3-9

Versetele noastre cheie au prevăzut lumea modernă, cu ritm alert. Lumea noastră este plină de distrageri constante și fără precedent. Telefoanele mobile ne țin captivi sub influența lor. Orele petrecute răsfoind pagini, trimitând mesaje și căutând informații „vitale” contribuie toate la perturbări spirituale. Un raport al Organizației Mondiale a Sănătății din 2024 a constatat:

- 11% dintre adolescenți prezintă semne de comportament problematic pe rețelele de socializare, în creștere față de 7% în 2018. Fetele sunt afectate în mod special – 13% față de 9% în cazul băieților.
- Utilizarea problematică este asociată cu o stare de bine mentală și socială mai scăzută, un consum mai ridicat de substanțe și tulburări de somn, toate acestea sporind vulnerabilitatea la anxietate și depresie.

Medicii subliniază că algoritmi concepuți pentru a maximiza implicarea pot copleși sistemele de autoreglare ale adolescenților, aflate încă în dezvoltare, crescând riscul de utilizare compulsivă, anxietate de comparație și hărțuire cibernetică.

Aproape oriunde mergem, vedem adulți cufundați în telefoanele lor, chiar și în timp ce conduc o mașină. Copiii, încă de la o vârstă fragedă, stau în cărucioarele de cumpărături sau în scaunele înalte din restaurante cu divertismentul lor digital. Credem că o pauză de la lumea digitală poate favoriza bunăstarea și pacea interioară.

Nu desconsiderăm utilizarea minunățiilor tehnologice de astăzi. Susținem însă un balsam liniștitor care să le contracareze. Acesta este identificat în Scriptură ca „locul ascuns” în care putem intra și ne putem bucura de pacea, liniștea și înțelepciunea pe care Cuvântul lui Dumnezeu le oferă. „Cel ce locuiește în locul ascuns al Celui Preaînalt va rămâne sub umbra Celui Atotputernic. ... El este refugiul meu și cetatea mea; Dumnezeul meu, în El mă voi încrede.” (Psalmul 91:1,2). Cum ajungem la acel refugiu? Și, mai important, pentru lecția de astăzi, cum îi putem îndruma pe copiii noștri spre el?

Versetele noastre cheie ne sfătuiesc cu înțelepciune să creăm o atmosferă de evlavie în cămin. Citirea Bibliei în familie are o influență profund benefică asupra vieții. Totul începe cu capul familiei, care trebuie să prețuiască Cuvântul lui Dumnezeu în inima sa. Apoi, din inimă, să vorbească zilnic despre virtuțile Legii lui Dumnezeu. Luați în considerare cuvintele psalmistului: „Legea Domnului este desăvârșită, înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată, dă înțelepciune celor simpli; poruncile Domnului sunt drepte, bucură inima; porunca Domnului este curată, luminează ochii; frica de Domnul este curată, rămâne pentru totdeauna; judecățile Domnului sunt adevărate și drepte cu totul. Sunt mai de dorit decât aurul. ... Mai

mult, prin ele este avertizat robul Tău, și în păzirea lor este o mare răsplată.” Psalmul 19:7-11

Conștientizând puterea mesajului acestui psalm, cum am putea pleda pentru altceva decât o casă plină de cunoașterea Marelui nostru Creator? Apostolul Pavel a fost un tată spiritual minunat. El a remarcat cu dragoste: „Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Cristos, totuși nu aveți mulți părinți; căci în Cristos Isus, eu v-am născut prin Evanghelie.” (1 Corinteni 4:15). „Părinți, nu vă provocați copiii, ca să nu se descurajeze.” (Coloseni 3:21). Fie ca noi să avem harul și înțelepciunea de a ne călăuzi copiii către și prin Cuvântul lui Dumnezeu cu fiecare ocazie.

Manifestări ale uceniciei

„Amintindu-ne neîncetat de lucrarea voastră în credință, de osteneala voastră în dragoste și de răbdarea voastră în nădejdea în Domnul nostru Isus Cristos, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru.”

1 Tesaloniceni 1:3

Ucenicii lui Cristos sunt cei care L-au acceptat pe Isus ca Mântuitor al lor. În plus, ei și-au dedicat viața cauzei divine reprezentate de El, acceptând invitația Lui de a-și lua crucea și de a-l urma pașii, chiar până la moarte. (Matei 16:24). Cuvântul „ucenic” înseamnă „cel care învață sau elev”, iar ucenicii lui Cristos primesc învățătura de la Isus, pe care îl acceptă ca Domnul lor și al cărui cuvânt reflectă voia Tatălui lor Ceresc.

Isus a spus despre Natanael: „Iată un adevărat israelit, în care nu este vicleșug!” (Ioan 1:47). Acest lucru implică faptul că, în zilele lui Isus, existau unii care erau considerați israeliți, dar care nu erau, în sensul că viețile lor nu erau suficient de armonizate cu voia Dumnezeului lui Israel. Din această cauză, ei nu l-au acceptat pe Isus ca Mesia promis. Același lucru este valabil și în ceea ce privește Israelul spiritual din prezent, alcătuit din ucenicii lui Cristos. Există ucenici „adevărați”. Cu toate acestea, există și cei care se declară urmași ai lui Isus, dar care sunt ucenici doar cu numele, deoarece nu se conformează învățăturilor Domnului.

Sinceritatea inimii este una dintre calitățile de bază ale adevăratului ucenic. Cei care sunt sinceri se vor

strădui să-și manifeste mărturisirea nu doar prin cuvinte, ci și prin fapte. Apostolul Ioan a scris: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și în adevăr. Și prin aceasta știm că suntem din adevăr și ne vom asigura inimile înaintea Lui.” 1 Ioan 3:18,19

Frații din Tesalonic, cărora le este adresat textul nostru de început, erau în mod evident foarte credincioși „în faptă și în adevăr”, demonstrând autenticitatea mărturisirii lor ca ucenici. Pavel i-a lăudat pentru lucrarea lor făcută cu credință, pentru efortul lor din dragoste și pentru răbdarea lor plină de speranță. Fiecare adevărat ucenic al lui Cristos trebuie să aibă o credință care mută munții, să fie plin de iubire și să fie răbdător și îndelung răbdător în slujba Domnului, a Adevărului și a fraților.

Lucrarea credinței

Pavel i-a lăudat pe frații din Tesalonic pentru „lucrarea lor de credință”. Aceasta este o expresie foarte potrivită, pentru că acolo unde există credință adevărată, vor exista inevitabil și fapte asociate cu ea. Iacov a rezumat foarte frumos acest lucru, când a scris: „Credința, dacă nu are fapte, este moartă, fiind singură. Da, un om poate spune: «Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără faptele tale, și eu îți voi arăta credința mea prin faptele mele.»” (Iacov 2:17,18). Ilustrația pe care a folosit-o Iacov a fost cazul unui frate sau al unei surori sărace care vine în comunitatea noastră. (Iacov 2:15,16). Dacă persoana respectivă este ignorată, aceasta dezvăluie o lipsă a faptelor care ar trebui să decurgă dintr-o credință adevărată.

Există multe moduri în care credința lucrează. În scrisoarea sa către frații evrei, Pavel menționează multe dintre acestea. Citând fragmente din această relatare, citim: „Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain, fiul lui ; ... Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, mișcat de teamă, a pregătit o corabie pentru mântuirea casei sale; ... Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care urma să-l primească ca moștenire, a ascultat; ... Tot prin credință, Sara însăși a primit puterea să zămislească și a născut un copil când era deja bătrână; ... Prin credință, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a jertfit pe Isaac; ... Prin credință, Iacov, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif; ... Prin credință, Iosif, când a murit, a făcut pomenire de plecarea copiilor lui Israel și a dat poruncă cu privire la oasele sale; ... Prin credință, Moise, când a ajuns la vârsta maturității, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere necazuri împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile păcatului pentru o vreme.” Evrei 11:4-25

Acestea sunt doar câteva dintre manifestările credinței pe care Pavel le-a culeas din viețile multor personaje din Vechiul Testament. Apoi adaugă: „Ce să mai spun? Căci nu mi-ar ajunge timpul să vorbesc despre Ghedeon, despre Barac, despre Samson și despre Ieftae; despre David, de asemenea, și despre Samuel și despre profeți: care, prin credință, au cucerit împărății, au făcut dreptate, au obținut promisiuni, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, din slăbiciune au fost întăriți, au devenit viteji în luptă, au pus pe fugă oștirile străinilor. Femeile și-au primit morții înviați.” Evrei 11:32-35

Aici Pavel menționează faptele credinței în cazuri în care Domnul i-a răsplătit pe cei credincioși în moduri care au demonstrat mulțumirea Sa față de ei. Apoi continuă: „Alții au suferit încercări de batjocură crudă și biciuiri, ba chiar lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați cu ferăstrăul, ispitiți, uciși cu sabia; au rătăcit îmbrăcați în piei de oi și de capre; fiind săraci, chinuți, torturați; (De care lumea nu era vrednică:). rătăceau prin deșerturi, prin munți, prin peșteri și prin vizuini ale pământului.” Evrei 11:36-38

După cum se arată aici, mulți au avut parte de încercări și persecuții deoarece, prin credința lor, au apărat cauza Domnului și nu au vrut să facă compromisuri cu puterile răului care îi înconjurau. O bună ilustrare în acest sens este cazul celor trei prieteni ai lui Daniel, care au refuzat să se închine icoanei care fusese ridicată la porunca lui Nebucadnețar. Cei care refuzau să se închine acestei icoane urmau să fie aruncați într-un cuptor aprins și distruși. (Daniel 3:1-12). Când li s-a dat o a doua șansă, și după un avertisment din partea lui Nebucadnețar, acești credincioși neclintiți au spus: „Dacă este așa, Dumnezeul nostru pe care-L slujim ne poate izbăvi din cuptorul aprins de foc, și El ne va izbăvi din mâna ta, o, împărate. Dar dacă nu, să știi, o, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi și nu ne vom închina chipului de aur pe care l-ai ridicat.” Daniel 3:17,18

Aici, lucrarea credinței a fost refuzul de a se închina chipului de aur pe care îl ridicase Nebucadnețar. Acești trei evrei aveau credința că Dumnezeul lor era în stare să-i scape de o moarte crudă în cuptorul aprins. Pe de altă parte, ei nu știau dacă aceasta va fi voia Lui pentru ei. Cu toate acestea, credința a lucrat pentru a le da biruință asupra ispitei, indiferent de

rezultatul final. Ei aveau credința că, dacă vor muri, va fi pentru că Dumnezeu lor a văzut că această „ ” va fi cea mai bună. Speranța lor adevărată era izbăvirea într-o „înviere mai bună”. Evrei 11:35

Iubirea lucrează

Există multe moduri în care iubirea lucrează. Fraților evrei, Pavel le-a scris: „Dumnezeu nu este nedrept să uite lucrarea voastră și ostenele voastre de iubire, pe care le-ați arătat față de Numele Său, slujind sfinților și slujind în continuare.” (Evrei 6:10). Aici, „munca iubirii” la care se face referire este în favoarea fraților. Acest lucru este în conformitate cu instrucțiunea Domnului că ar trebui să ne iubim unii pe alții așa cum El ne-a iubit. Iubirea Lui pentru noi L-a determinat să-și dea viața pentru noi. Astfel, în îndemnul său, Ioan a scris că ar trebui să fim plini de iubire: „Ar trebui să ne dăm viața pentru frați.” 1 Ioan 3:16

Munca iubirii este voluntară. Cineva poate fi constrâns de iubire, dar nu obligat. Iubirea se bazează pe altruism și este de la Dumnezeu. În Dumnezeu, avem exemplul suprem al iubirii. Toate lucrările Sale creatoare sunt, dintr-un anumit punct de vedere, dovada iubirii Sale. El nu avea nevoie de lucrurile pe care le-a creat. Ele erau pentru binele creației Sale. Cea mai remarcabilă dovadă a iubirii lui Dumnezeu este darul Fiului Său unic, care a venit să fie Răscumpărătorul și Mântuitorul lumii. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe Fiul Său unic, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 3:16

În mai multe pasaje din Noul Testament, cuvântul grecesc „agape” – care înseamnă „dragoste” – este tradus prin „caritate”. Deși majoritatea celor care

studiază Biblia preferă cuvântul „dragoste” în locul celui de „caritate”, totuși caritatea pură se apropie mai mult, ca sens, de ceea ce Scripturile indică a fi dragostea divină. Caritatea este actul de a dăruia celor de la care nu se poate spera la nimic în schimb. Acest lucru a fost valabil în cazul darului lui Dumnezeu, Fiul Său. Când acceptăm acest dar, o facem cu înțelegerea că nu putem face nimic pentru a-l răsplăti. Tot ce putem face este să ne exprimăm aprecierea acceptând darul și dedicându-ne din toată inima celui care l-a oferit.

Iubirea lucrează, iubirea dăruiește și, astfel, iubirea se manifestă în slujirea Domnului, a Adevărului și a fraților – totul „fără condiții”. Unde iubirea umple inima, vor fi fapte de iubire. Vor fi sacrificii zilnice în numele altora, în special al fraților. Va exista un zel arzător de a-L sluji pe Domnul și de a-L vesti laudele. Când nu există astfel de manifestări, înseamnă pur și simplu că lipsește iubirea. Așa cum a întrebat Ioan: „Cum rămâne iubirea lui Dumnezeu” în astfel de oameni? 1 Ioan 3:17

Pavel menționează alte fapte de iubire care trebuie să se regăsească în inimile și viețile ucenicilor Domnului. „Iubirea este îndelung răbdătoare și plină de bunătate; ... nu pizmuiește; ... nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie ușor, nu gândește rău; nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr; toate le rabdă, toate le crede, toate le nădăjduiește, toate le îndură. Iubirea nu pierie niciodată.” (1 Corinteni 13:4-8). Nu trebuie să ne așteptăm ca, în firea noastră căzută, să putem fi atât de plini de iubire încât să ne ridicăm perfect la înălțimea acestor diverse calități. Cu toate acestea, dacă avem dorința din inimă de a face acest lucru, ele se vor manifesta în mare măsură în relațiile

noastre unii cu alții și, de asemenea, față de cei cu care intrăm în contact în lume.

Speranță răbdătoare

Pavel laudă, de asemenea, „răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Cristos” a fraților din Tesalonic. În alt loc, el a scris: „Suntem mântuiți prin speranță; dar speranța care se vede nu este speranță; căci ce vede omul, de ce mai speră?” (Romani 8:24). Ca ucenici ai lui Cristos, sperăm în lucrurile pe care Domnul le-a promis, lucrurile pe care încă nu le vedem. Printre acestea, cea mai importantă în Biserica Primară era înființarea împărăției lui Cristos, în care sperau să trăiască și să domnească împreună cu El (Apocalipsa 20:6). Ne bucurăm să realizăm că trăim tot mai aproape de acel moment, dar încă așteptăm împlinirea speranței de a trăi și a domni împreună cu Cristos. Noi, la fel ca ucenicii din Biserica Primară, continuăm să avem nevoie de „răbdarea speranței”.

Această așteptare necesită răbdare și stăruință, deoarece, în timp ce așteptăm, trebuie să îndurăm încercări. Pavel a scris din nou: „Ne laudăm și cu necazurile, știind că necazul produce răbdare; iar răbdarea, experiență; iar experiența, speranță; iar speranța nu ne face de rușine, pentru că dragostea lui Dumnezeu este revărsată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.” Romani 5:3-5

În Cartea Evreilor, citim despre întoarcerea promisă a lui Cristos, care este direct asociată cu nevoia de răbdare a ucenicilor. „Aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să primiți promisiunea. Căci încă puțină vreme, și Cel ce va veni va veni și nu va întâzia. Acum, cel neprihănit va trăi prin credință; dar dacă cineva se va da înapoi, sufletul

Meu nu va avea plăcere în el.” (Evrei 10:36-38). De la apostolul Iacov citim: „Fiți deci răbdători, fraților, până la venirea [greacă: prezența] Domnului. Iată, grădinarul așteaptă rodul prețios al pământului și are multă răbdare pentru el, până când primește ploaia timpurie și cea târzie. Fiți și voi răbdători; întăriți-vă inimile, căci venirea [prezența] Domnului se apropie.” Iacov 5:7,8

În providența Sa, Domnul a permis adesea poporului Său să creadă că împlinirea planului Său era mai aproape decât s-a dovedit a fi de multe ori. Acest lucru este valabil în special în ceea ce privește întoarcerea lui Cristos și instaurarea împărăției Sale. Mulți dintre ucenicii din Biserica Primară credeau că întoarcerea lui Cristos era foarte aproape. Cu toate acestea, Petru și alții au putut vedea, înainte de a-și încheia cursa, că aceasta nu avea să aibă loc în zilele lor. Este însă îndoielnic dacă vreunul dintre ei și-a dat seama că vor trece atâtea secole înainte ca această realizare remarcabilă a planului lui Dumnezeu să aibă loc.

Chiar și așa, această speranță glorioasă era atât de prețioasă încât în fiecare zi așteptau împlinirea ei, dând dovadă de răbdare și perseverență. Așa s-a întâmplat și cu frații din Tesalonic și, judecând după observația lui Pavel din textul nostru, ei au așteptat cu răbdare împlinirea speranței lor în mod corespunzător, continuând să fie activi în slujba Domnului. Ei au așteptat în mod activ.

Proclamarea mesajului

În pasajul biblic prezentat, atunci când apostolul Pavel i-a lăudat pe frații din Tesalonic pentru lucrarea lor făcută cu credință, el se referea la eforturile lor de a vesti Evanghelia lui Cristos. Acest lucru reiese clar din

contextul cuvintelor apostolului. În versetele următoare citim: „Evanghelia noastră nu a ajuns la voi numai în cuvinte, ci și în putere, și în Duhul Sfânt, și în mare încredere, după cum știți ce fel de oameni am fost printre voi pentru voi. Și ați devenit urmași ai noștri și ai Domnului I , primind Cuvântul în mare suferință, cu bucuria Duhului Sfânt; astfel încât ați fost exemple pentru toți cei care cred în Macedonia și Ahaia. Căci din voi s-a răspândit Cuvântul Domnului nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în orice loc s-a răspândit credința voastră față de Dumnezeu, astfel încât nu mai este nevoie să spunem nimic.” 1 Tesaloniceni 1:5-8

Aici Pavel vorbește despre modul în care a mărturisit Evanghelia celor care deveniseră ucenici în Tesalonic. Zeloșia și credincioșia lui fuseseră manifestate față de ei. El menționează că ei deveniseră urmași ai lui, așa cum el era al lui Cristos, imitând zelul său misionar în vestirea veștii bune. Din această cauză, ei, la rândul lor, deveniseră exemple „pentru toți cei care cred în Macedonia și Ahaia”. Apoi el explică de ce: „Căci de la voi s-a răspândit cuvântul Domnului nu numai în Macedonia și Ahaia, ci și în orice loc se răspândește credința voastră în Dumnezeu.” Acestea sunt afirmații remarcabile!

Isus, Domnul și Învățătorul nostru, ai cărui ucenici ne mărturisim a fi, ne-a lăsat instrucțiuni să fim martorii Lui pe tot pământul. (Matei 28:19; Faptele Apostolilor 1:8). Dacă avem credință în El și în conducerea Lui, vom asculta de instrucțiunile Lui. Neascultarea din toată inima ar fi o dovadă a lipsei de credință, pentru că această lucrare a credinței ar lipsi din viața noastră de zi cu zi. Să fim mai degrabă ca frații din Tesalonic, care au răspândit Cuvântul Domnului în lung și-n lat. Astfel, ei au dat dovadă de credincioșia lor în urmarea

exemplului dat de Pavel. L-au urmat pe el așa cum el l-a urmat pe Isus, care la rândul său a fost credincios în vestirea Evangheliei Împărăției. Matei 4:17; Luca 4:43

Aceeași încercare astăzi

Noi, în prezent, suntem într-o poziție mult mai informată cu privire la desfășurarea planului lui Dumnezeu decât erau cei din Biserica Primară. Cu toate acestea, încercarea de a răbda cu răbdare este și asupra noastră. Cu toții am dori să vedem o realizare rapidă a speranțelor noastre legate de Împărăție, dar nu avem nicio asigurare cu privire la momentul exact în care aceasta se va întâmpla. La fel ca frații din vremea lui Pavel, și noi suntem îndemnați să continuăm să ne dăm viața în slujba Domnului fără să știm cât timp vom mai fi chemați să slujim, să ne sacrificăm și să suferim în acest fel.

De aceea avem nevoie de răbdarea speranței. Această răbdare ne va permite să ne păstrăm speranța, indiferent de cât de lungă ar fi perioada de așteptare și indiferent de cât de grele ar fi experiențele noastre în slujba Domnului în timp ce așteptăm activ. Aceasta este într-adevăr o încercare de răbdare. Să nu ne pierdem entuziasmul inițial pentru Adevăr și slujirea lui doar pentru că pare să existe o întârziere în împlinirea speranțelor noastre. Dumnezeu este un cronometrist perfect, iar fiecare detaliu al planului Său se împlinește exact când El a hotărât că trebuie să se împlinească. Dacă nouă viziunea pare să întârzie, să ne dăm seama că, de fapt, nu este așa. (Habacuc 2:3; Evrei 10:37). Mai degrabă, Domnul ne pune la încercare răbdarea speranței și veghează să vadă cât de zeloși vom continua să fim în slujba Lui, indiferent de cât de lungă ar părea așteptarea.

Când Pavel i-a asigurat pe frații evrei că Dumnezeu nu era nedrept încât să uite munca lor de dragoste, el a adăugat: „Dorința noastră este ca fiecare dintre voi să dea dovadă de aceeași sânguință, până la deplina încredințare a speranței până la sfârșit.” (Evrei 6:10,11). Nu este suficient ca lucrarea noastră de credință, munca de iubire și răbdarea speranței să continue fie pentru o perioadă scurtă de timp, fie pentru mulți ani. Testul adevăratei ucenicii dă este credincioșia până la sfârșitul căii înguste, chiar până la moarte. „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Apocalipsa 2:10

În explicarea pildelor semănătorului, Isus a spus: „Pilda este aceasta: sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Cei de pe marginea drumului sunt cei care aud; apoi vine diavolul și ia Cuvântul din inimile lor, ca să nu creadă și să nu fie mântuiți. Cei de pe stâncă sunt cei care, când aud, primesc Cuvântul cu bucurie; dar aceștia nu au rădăcină, cred pentru o vreme, iar în vreme de ispită se lepădă. Iar cei care au căzut printre spini sunt cei care, după ce au auzit, pleacă și sunt sufocați de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și nu duc roada la desăvârșire. Dar cei de pe pământul bun sunt cei care, având o inimă cinstită și bună, după ce au auzit Cuvântul, îl păstrează și aduc roadă cu răbdare.” Luca 8:11-15

Sămânța care a căzut printre spini conține o avertizare specială pentru toți ucenicii Domnului. Trebuie să fim în alertă, ca nu cumva grijile vieții acesteia să interfereze nejustificat cu lucrarea noastră de credință și cu munca noastră de iubire. „Răbdarea în a face binele” este cea mai bună protecție împotriva acestui pericol, împreună cu rugăciunea pentru putere

neclintită de a continua să muncim până când ne vom încheia cursa. Romani 2:7

În cele din urmă, în ceea ce privește slujitorul care a folosit cu credincioșie bunurile Domnului, citim în Parabola talanților: „Stăpânul său i-a zis: «Bine, slujitor bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău.»” (Matei 25:21). Fie ca fiecare dintre noi să-și continue cu credincioșie lucrarea credinței, munca iubirii și răbdarea speranței, „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru”, până la sfârșitul călătoriei noastre pământești.